

Αρ. Αδείας
01-1323

TAX/ΜΕΙΟ ΚΟΙΤΟΥΝΔΟΥΡΟΥ

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

«Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου»
(Ίωάν. α' 29)

● ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ ●
*Όργανο ὁμωνύμου Συλλόγου
Χριστοκοπίδου 12, 105 54 – Ἀθήνα
www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα:
2103212713 - 2103212107
e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

● ΕΤΟΣ 61ο – ΤΕΥΧΟΣ 634 ●
● ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΣ 2018 ●

● «Ίδε ὁ ἀμνὸς τοῦ Θεοῦ ὁ αἴρων τὴν ἁμαρτίαν τοῦ κόσμου» (Ίωάν. α' 29) ●

Υιοθεσία καί κληρονομία

Πνεῦμα υιοθεσίας

Ἐν εἶναι πρωτόγνωρο τό Πνεῦμα τό Ἅγιο. Πάντοτε ὑπῆρχε, «πρό αἰώνων ἐκ τοῦ Πατρός» (ἀπό τό Μεσονυκτικό τῆς Κυριακῆς). Ἄχρονο, ὅπως καί τά λοιπά πρόσωπα τῆς Ἁγίας Τριάδος, ὁ Πατήρ καί ὁ Υἱός. «Ἦν μέν αἰεὶ καί ἔστι καί ἔσται, οὔτε ἀρξάμενον οὔτε πανσόμενον» (ἀπό τοὺς αἶνους τῆς Πεντηκοστῆς). Καί στήν Παλαιά Διαθήκη ὑπῆρχε. Ἡ διαφορὰ τῆς παρουσίας καί ἐνεργείας Του στήν Καινή Διαθήκη εἶναι ποσοτική καί ποιοτική.

● Γιά τὴν ποσοτική μιλάει ἡ ἡμέρα τῆς Πεντηκοστῆς. «Ἐπλήσθησαν ἅπαντες Πνεύματος Ἁγίου» (Πράξ. β' 4). Ἔχουμε τό πλήρωμα τοῦ Ἁγ. Πνεύματος.

● Γιά τὴν ποιοτική διαφορὰ μιλάει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Οὐκ ἐλάβετε πνεῦμα δουλείας πάλιν εἰς φόβον, ἀλλ' ἐλάβετε πνεῦμα υιοθεσίας, ἐν ᾧ κράζομεν· Ἄββᾶ ὁ Πατήρ» (Ρωμ. η' 15). Τό Πνεῦμα τό Ἅγιο ἔδωσε καί τό Νόμο τοῦ Μωϋσέως. Δέν εἶχαν δυνατότητα οἱ Ἰσραηλίτες νά δεχθοῦν περισσότερο Πνεῦμα Ἅγιο. Θεοφώτιστος καί ὁ Νόμος, ἀλλά κατά τὴ δυνατότητα προσλήψεως τῶν τότε ἀνθρώπων. Ὑπῆρχαν καί στήν παλαιά ἐποχή πνευματικά γεγονότα, ὑπὲρ φύσιν δηλαδή καταστάσεις. Πνεῦμα Ἅγιον δέν εἶχαν λάβει οἱ Ἰσραηλίτες, ὅπως τό ἔλαβαν καί τό λαμβάνουν στήν Καινή Διαθήκη. Γι' αὐτό καί τό Πνεῦμα τοῦ Θεοῦ μετετρέπετο σέ πνεῦμα φόβου, δειλίας καί δουλείας.

● Πνεῦμα Ἅγιον ὑπῆρχε, ἀλλά τόπος ν' ἀναπαυθῆ δέν ὑπῆρχε. Ἡ πηγὴ ὑπῆρχε, ἀλλά δεξαμενὴ νά συγκεντρωθῆ τό νερό τῆς θείας πηγῆς δέν ὑπῆρχε. Ἐμφανίσθησαν βέβαια ὠρισμένα πρόσωπα στήν Παλαιά Διαθήκη, μέ ἔκτακτη καθαρότητα, ὥστε νά καταστοῦν δοχεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Εἶναι οἱ προφήτες. «Οὐ θελήματι ἀνθρώπου ἠνέχθη ποτέ προφητεία, ἀλλ' ὑπὸ Πνεύματος Ἁγίου φερόμενοι ἐλάλησαν ἅγιοι τοῦ Θεοῦ ἄνθρωποι» (Β' Πέτρ. α' 21).

● Διαφορετική εἶναι ἡ σχέση τοῦ Ἁγίου Πνεύματος στό χωρὸ τῆς Καινῆς Διαθήκης. Ὅλοι οἱ πιστοὶ γίνονται δοχεῖα τοῦ Ἁγίου Πνεύματος. Καί αὐτό τό Πνεῦμα εἶναι Πνεῦμα υιοθεσίας.

• Πώς ήλθε στην Παλαιά Διαθήκη; Ήλθε σάν βροντή και άστραπή. Φόβος και τρόμος στό όρος Σινά. Πώς ήλθε στην Καινή Διαθήκη; Ήλθε «έν Υίῳ». Ό,τι πιό άγαπητό για τόν Θεό Πατέρα ήταν ό Υίός ό Μονογενής. Έρχεται τό Πνεύμα στόν Υίο, όχι νά μάς τρομάξει, αλλά νά μάς δείξει άγάπη και στοργή. Έρχεται όχι νά τιμωρήσει, αλλά νά σώσει.

• Στην Παλαιά Διαθήκη δι' άλλων προσώπων μίλησε ό Θεός. Στην Καινή Διαθήκη μίλησε διά του Υίου Του, άφού απέβλεπε στην υιοθεσία τών ανθρώπων (Έβρ. α' 1).

• Πνεύμα φόβου είχαν την παλαιά εποχή. Μπροστά τους ή παραγμένη συνείδησις. Μπροστά τους ό άτεγκτος Νόμος. Μπροστά τους οι τιμωρίες και οι άπειλές.

Πνεύμα υιοθεσίας στην Καινή Διαθήκη. Μπροστά μας ό ίδιος ό Θεός. Μπροστά μας ή άγάπη της άφέσεως. Μπροστά μας ή χάρις και τό έλεος. Οι πιστοί ακολουθούν τόν Θεό, όχι διότι Τόν φοβούνται, αλλά διότι Τόν ποθούν.

• Πνεύμα δουλείας και δειλίας κυριαρχούσε στην Παλαιά. Ό Χριστός ήλθε άκριβώς γι' αυτό, «ίνα καταργήση τόν τό κράτος έχοντα του θανάτου, τουτέστι τόν διάβολον, και άπαλλάξει τούτους, όσοι φόβω θανάτου διά παντός του ζήν ένοχοι ήσαν δουλείας» (Έβρ. β' 15).

Πνεύμα υιοθεσίας κυριαρχεί στην Καινή Διαθήκη. Δέν είναι ό Θεός «μπαμπούλας», τρομοκράτης. Είναι Πατέρας. «Έν ᾧ κρίζομεν' Άββᾶ ό Πατήρ». Μας έδωσε τό δικαίωμα νά Τόν προσφωνούμε «Πατέρα».

Η ύποδειγματική και βασική προσευχή, πού παραδόθηκε στην Έκκλησία και στους πιστούς από τόν Κύριο, ή γνωστή ως Κυριακή προσευχή, αρχίζει μέ τό «Πάτερ ήμῶν» (Μαθ. στ' 9). Υίός ό Ίδιος, προσεύχεται στόν Θεό Πατέρα Του. Τόν άκούμε πολλές φορές νά λέγη: «Πάτερ», ιδίως κατά τή λεγομένη «αρχιερατική προσευχή» (Ίωάν. ιζ' κεφ.). Αυτό τό δικαίωμα, πού μόνο Έκείνος, κατ' άποκλειστικότητα είχε, τό χαρίζει

και σέ μάς. Όσοι πιστεύουν στόν Χριστό, άποκτούν τό μοναδικό δικαίωμα, νά γίνονται «τέκνα Θεού» (Ίωάν. α' 12).

• Άπροσμέτρητη ή τιμή. Τά βρωμερά όντα της γής καταξιώνονται θείας υιοθεσίας. Δέος μάς καταλαμβάνει μπροστά σ' αυτό τό χάρισμα - δικαίωμα. Όστε είμαστε παιδιά του Θεού; Ίλιγγιά ό νοϋς μας. Γι' αυτό και στή θεία Λειτουργία, λίγο πριν άπολαύσουμε τό Δώρο, πού ό Πατέρας χαρίζει στα παιδιά Του, τή θεία Κοινωνία, Τόν παρακαλούμε: «Και καταξίωσον ήμάς.. τολμᾶν έπικαλεϊσθαι Σέ, τόν έπουράνιον Θεόν, Πατέρα, και λέγειν». Και ακολουθεί από όλο τό λαό τό «Πάτερ ήμῶν...».

Στην αρχαία Έκκλησία πρέπει νά υπήρχε ιερή συνήθεια νά κραύγαζαν: «'Αββᾶ ό Πατήρ». Ό δέ ιερός Χρυσόστομος έχει τήν πληροφορία, ότι τό πρώτο, πού μάθαιναν τά παιδιά τών χριστιανών, ήταν τό «Πάτερ ήμῶν...». Νά άπευθύνονται στόν Θεό ως Πατέρα, νά Τόν βλέπουν και νά Τόν αισθάνονται ως Πατέρα, ν' αφήνουν όλη τήν πρόνοια της ζωής τους στην άγάπη και τή δύναμι του Θεού Πατέρα (Ε.Π.Ε. 17,198).

Συγκληρονόμοι Χριστού

Έχουμε τήν πεποίθησι, ότι «έσμέν τέκνα Θεού» (Ρωμ. η' 16). Δέν είναι συγκλονιστικό μόνο ως τιμή, αλλά και ως συνέπεια. Τό τέκνο, κατά νόμο φυσικό, κληρονομεί τόν πατέρα του. Τά τέκνα του Θεού κληρονομούν τόν Πατέρα!

• Τί έχει ό Πατέρας; Δόξα αιώνια. Αυτήν κληρονομούν και τά παιδιά Του. Τό αξίζουν; Είμαστε άξιοι όχι δόξας και τιμής, αλλά τιμωρίας και κολάσεως, μέ τόσα πού έχουμε διαπράξει. Και πρό παντός, διότι δέν άγαπάμε τόν Θεό Πατέρα.

Και όμως, ό Πατέρας περιμένει τήν έπιστροφή του παιδιού Του. Και μόλις ή μετάνοια Του τό ξαναφέρει στην άγκαλιά Του, σπεύδει, όπως τό ξέρουμε και από τόν πατέρα της παραβολής, νά ξαναγύσει τό παιδί Του μέ «τήν στολήν τήν πρώτην» (Λουκ. ιε' 22).

- Για την κληρονομιά του Θεού Πατέρα, σάν συνέπεια τῆς πραγματικῆς υιοθεσίας, λέει ὁ Παῦλος: «Εἰ τέκνα, καί κληρονόμοι, κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ, εἴπερ συμπάσχουμε ἵνα καί συνδοξασθῶμεν» (Ρωμ. η' 17). Ἔσ δοῦμε σταδιακά τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ πρὸς τὸ ἄσωτο πλάσμα Του:

- Τὸ προαιώνιο σχέδιο τοῦ Θεοῦ πραγματοποιεῖται. Αὐτὸ σημαίνει ἐνανθρώπησις τοῦ Υἱοῦ καὶ Λόγου.

- Συνέπεια τῆς ἐνανθρωπήσεως εἶναι ἡ σάρκωσις. «Ὁ Λόγος σὰρξ ἐγένετο» (Ἰωάν. α' 14).

- Συνέπεια τῆς σαρκώσεως εἶναι ἡ πρόσληψις. Μᾶς προσέλαβε ὅλους. Βρισκόμαστε ὅλοι πάνω Του. Συναποτελοῦμε ὅλοι τὸ Σῶμα Του.

- Συνέπεια τῆς προσλήψεως εἶναι ἡ υιοθεσία. Ἄπό δοῦλοι καὶ σκλάβοι, γινόμαστε υἱοὶ καὶ θυγατέρες τοῦ Θεοῦ.

- Συνέπεια τῆς υιοθεσίας εἶναι ἡ κληρονομία τοῦ Πατέρα. Ἄν βέβαια εἴμαστε τέκνα τοῦ Θεοῦ. Διότι, ἂν λεγώμαστε χριστιανοὶ ὀρθόδοξοι, ἀλλὰ δέν ζοῦμε σάν παιδιά τοῦ Πατέρα καὶ ἔχουμε ὑπεραγωνία καὶ ἄγχος, σάν νά ἔχη πεθάνει ὁ Πατέρας, τότε φυσικά δέν γινόμαστε κληρονόμοι ζωῆς καὶ δόξας.

- Συνέπεια τῆς κληρονομίας εἶναι ἡ κληρονομία θεϊκῆς δόξας.

- Συνέπεια τῆς κληρονομίας τοῦ Θεοῦ Πατέρα εἶναι ἡ συγκληρονομία μέ τὸν Υἱό, μέ τὸν Ἰησοῦ Χριστό. «Κληρονόμοι μὲν Θεοῦ, συγκληρονόμοι δέ Χριστοῦ». Φαντασθῆτε βασιλιά, πού νά ἔχη ἓνα μόνο παιδί. Αὐτός εἶναι ὁ φυσικός κληρονόμος τῆς βασιλικῆς περιουσίας. Καί ξαφνικά παίρνει τὴ μεγάλη ἀπόφασι. Λέει στό παιδί του τὸ μονάκριβο νά θυσιασθῆ γιὰ τούς δούλους του, προκειμένου νά γίνουν καὶ αὐτοὶ κληρονόμοι του. Καί τὸ μονάκριβο παιδί τὸ δέχεται. Καί θυσιάζεται.

Ἐρωτᾶται: Τί θά αισθάνωνται οἱ δοῦλοι ὕστερα ἀπὸ μιά τέτοια ἀπόφασι τοῦ πατέρα, ὕστερα ἀπὸ μιά τέτοια θυσία τοῦ υἱοῦ, ὕστερα ἀπὸ μιά ἀπρόσμενη καὶ ἀνυπολόγιστη κληρονομία;

Καί ὅμως, οἱ χριστιανοὶ δέν αισθανόμαστε ἄπειρη εὐγνωμοσύνη καὶ ἄπειρη ἀγαλλίασι.

- Δέν εἶναι φαντασία τὸ παραπάνω παράδειγμα. Εἶναι πραγματικότητα. Θυσιάστηκε ὁ Υἱός, γιὰ νά γίνουμε ἐμεῖς συγκληρονόμοι Του.

- Κληρονόμοι Θεοῦ, συγκληρονόμοι Χριστοῦ! Ὅχι φυσικά μέ τὸ ἀζημίωτο.

Δέν φθάνει κανεὶς στή δόξα, ἂν δέν περάση ἀπὸ τὸ πάθος.

Δέν φθάνει στήν ἀνάστασι, ἂν δέν περάση ἀπὸ τὸ σταυρό.

Βασική, λοιπόν, προϋπόθεσις τοῦ νά συνδοξασθοῦμε μέ τὸν Χριστό, εἶναι νά συμπάθουμε μαζί Του. «Εἴπερ συμπάσχουμε, ἵνα καί συνδοξασθῶμεν».

- Ἡ Διαθήκη ὑπογράφεται καὶ ἀπὸ τὰ δύο συμβαλλόμενα μέρη. Ἐκεῖνος, ὁ Ἀθῶος καὶ Ἀναμάρτητος, ὁ Δωρητής, ὑπέγραψε τὴ Διαθήκη μέ τὸ Αἶμα Του, πάνω στό Σταυρό. Μέ κάποιον πόνον ὑπογράφουν καὶ οἱ πιστοὶ τὴν ἀποδοχή τῆς Διαθήκης. Πρόκειται γιὰ τὴ ματωμένη πίστι. Αὐτὸ ἀπαιτεῖ ἡ κοινωνία. Ὅχι κοινωνοὶ μόνο στό μισθό (συνδοξασθῶμεν)· κοινωνοὶ καὶ στόν κόπο (συμπάσχουμεν).

Λίγα τὰ παθήματα, πολλή ἡ δόξα

Κάποτε ἡ θλίψις εἶναι μεγάλη καὶ ὁ πόνος μαρτύριο. Ὅπωςδήποτε δέ θά περάσουμε ἀπὸ τὸ στενὸ καὶ ματωμένο του μονοπάτι. Ἄλλ' ἢ σύγκρισις μᾶς παρηγορεῖ. Λέει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Λογίζομαι, ὅτι οὐκ ἄξια τὰ παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ πρὸς τὴν μέλλουσαν δόξαν ἀποκαλυφθῆναι εἰς ἡμᾶς» (Ρωμ. η' 18). Σύγκρισις καὶ ἀξιολόγησις τῶν θλίψεων, τῶν ἀσθενειῶν, τῶν διωγμῶν, τῶν ποικίλων δοκιμασιῶν, πού μᾶς ἀναμένουν:

- Πρῶτον, ἄς συγκρίνουμε τὰ δικὰ μας παθήματα μέ τὰ δικὰ Του παθήματα. Ἐκεῖνος ἦταν ἀναμάρτητος καὶ ἔπαθε «ὑπὲρ ἡμῶν», γιὰ τὴ δική μας σωτηρία (Ρωμ. ε' 6-7). Δέν ἐξώφλησε δικὰ Του ἀμαρτήματα, ἀφοῦ καθόλου δέν ὑπῆρχαν. Ἐμεῖς ἔχουμε ἀμαρτήματα. Καί

κάποτε θεωρούμε, ότι «ἄξια ὧν ἐπράξαμεν ἀπολαμβάνομεν» (Λουκ. κγ' 41). Πολλές φορές οἱ ἅγιοι μονολογοῦν: «*Αὕτη ἡ ἐξόφλησις τῶν ἁμαρτημάτων μου*».

● Δεύτερον, ἄς συγκρίνουμε, τὰ δικά μας παθήματα μέ τὰ δικά Του παθήματα ποσοτικά. Ἄσῆκωτος ὁ δικός Του Σταυρός, ἀφοῦ πάνω του βρισκόταν καί βρίσκεται ἡ συνισταμένη ὄλων τῶν ἀνθρωπίνων πόνων. Ἐμεῖς νομίζουμε, ὅτι εἶναι βαρὺς ὁ σταυρός μας. Δέν εἶναι στήν πραγματικότητα, ἐν συγκρίσει μάλιστα μέ τόν Ἐνα Σταυρό.

● Τρίτον, ἄς συγκρίνουμε τὰ δικά μας παθήματα μέ τὰ παθήματα ἄλλων ἀνθρώπων. Ὑπάρχουν «καί χειρότερα». Ὑπάρχουν βάσανα, πού ὁ νοῦς σου δέν τά χωράει, πολύ περισσότερο τό σῶμα σου καί ἡ ψυχή σου δέν τά ἀντέχει. Καί ὁμως ἄλλοι τά ὑπομένουν. Ὑπάρχουν ἀσθενεῖς μέ πολυτεῖς ἀρρώστιες καί φρικτούς πόνους, καί ὁμως δέν γογγύζουν, ἀλλ' ἀντίθετα δοξολογοῦν τόν Θεό. Ὑπάρχουν μάρτυρες, πού φαίνονται ἀπίθανα τά βασανιστήριά τους. Ὑπάρχουν μεγαλομάρτυρες. Ἐλαφρὺς ὁ δικός μας σταυρός μπροστά στό σταυρό ὄλων αὐτῶν καί τόσων ἄλλων.

● Τέταρτον, ἄς σκεφθοῦμε, ὅτι κάθε πόνος μας ἀμείβεται. Δέν πάει χαμένος. Δέν εἶμαστε ἀθλητές, πού δέν βραβεύομαστε. Ἡ σκέψις τοῦ βραβείου σέ ξεκουράζει τήν ὥρα τῆς θλίψεως. Ἡ σκέψις, ὅτι ἡ θλίψις εἶναι ἡ κλειδαριά, γιά ν' ἀνοίξη ἡ πόρτα τῆς βασιλείας τῶν οὐρανῶν (Πράξ. ιδ' 22), σέ παρηγορεῖ καί σέ ἀναπαύει. Λέει χαρακτηριστικά ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «*Ὅταν δείξη μείζονα τά ἔπαθλα τῶν πόνων, καί προτρέπει μείζονως καί οὐκ ἀφήσι μέγα φρονεῖν, ἄτε νικωμένους τῇ τῶν στεφάνων ἀντιδόσει*» (Ε.Π.Ε. 17,204). Μετά φρασις: «*Ὅταν δείχνη τά ἔπαθλα μεγαλύτερα ἀπό τούς πόνους, τότε προτρέπει περισσότερο καί δέν ἀφήνει νά μεγαλοφρονοῦν, ἀφοῦ νικοῦνται μέ τήν ἀνταπόδοσι τῶν βραβείων.*

● Πέμπτον, ἄς συγκρίνουμε τό χρόνο τῶν παθημάτων καί τό χρόνο (τόν

ἄχρονο!) τῆς δόξας. «*Τά παθήματα τοῦ νῦν καιροῦ*» δέν συγκρίνονται «*πρός τήν μέλλουσαν δόξαν*». Ὅχι μόνο ἀπό πλευρᾶς ποιότητας τά βραβεῖα εἶναι ἀνώτερα ἀπό τά παθήματα, ἀλλά καί ἀπό πλευρᾶς ποσότητας. Πόσο θά ὑποφέρουμε; Λίγο. Ὅσο διατηρεῖται αὐτή ἡ ζωή, πού ἐν συγκρίσει μέ τήν αἰωνιότητα εἶναι μιά σταγόνα στόν ὠκεανό. Πρόσκαιρα τά παθήματα, αἰώνια ἡ δόξα. Λίγο ὑπομονή, καί ὁ τοκετός θά ὀλοκληρωθῆ. Καί τότε λησμονοῦνται οἱ πόνοι. Ἄνεκκλήθη ἡ χαρά, ἀλλά πρό παντός, αἰώνια.

● Ἐκτον, ἄς σκεφθοῦμε, ὅτι τά παθήματά μας εἶναι κοινωνία τῶν παθημάτων τοῦ Χριστοῦ. Ὅχι μόνο μέ τήν ἔννοια, ὅτι ἐμεῖς μετέχουμε τοῦ δικοῦ Του πόνου, ἀλλά κυρίως μέ τήν ἔννοια, ὅτι Ἐκεῖνος γίνεται κοινωνός τῶν παθημάτων μας. Δέν μᾶς ἀφήνει νά πειρασθοῦμε παραπάνω ἀπό ὅσο μπορούμε. Καί συγχρόνως σπεύδει σέ βοήθεια. Ἐκεῖνος σηκώνει τό μέγιστο βᾶρος τοῦ πόνου καί μᾶς βοηθάει νά τόν ξεπεράσουμε. «*Ποιήσει σὺν τῷ πειρασμῷ καί τήν ἔκβασιν τοῦ δύνασθαι ἡμᾶς ὑπενεγκεῖν*» (Α' Κορ. ι' 13).

Πολλές φορές μᾶς τρομάζει τό μέλλον. «*Τί ἄραγε μοῦ ἐπιφυλάσσει τό μέλλον;*». Ἄν τό πρόσκαιρο μέλλον κάτι σοῦ ἐπιφυλάσσει, ὁ Θεός σοῦ ἐπιφυλάσσει, γιά τό αἰώνιο μέλλον, δόξα ἀφθαρτη.

● Τώρα εἶναι κρυμμένη ἡ δόξα ἡ οὐράνια, ὅπως ὁ ἥλιος κρύβεται μέσα στά σύννεφα. Θά ἔλθῃ ἡ ὥρα τῆς ἀποκαλύψεως. Ἄς μὴν εἶναι γιά μᾶς ἀποκαλυπτήρια ἁμαρτημάτων. Αὐτό μπορούμε νά τό ἀποφύγουμε μέ τό συνεχῆ ἀγῶνα, μέ τή διαρκῆ μετάνοια. Ἄς εἶναι ἀποκαλυπτήρια ἐκείνων, πού τώρα δέν μπορούμε νά τά δοῦμε, οὔτε νά τά συλλάβουμε. «*Ἄ ὀφθαλμός οὐκ εἶδε καί οὐς οὐκ ἤκουσε καί ἐπὶ καρδίαν ἀνθρώπου οὐκ ἀνέβη, ἃ ἠτοίμασεν ὁ Θεός τοῖς ἀγαπῶσιν αὐτόν*» (Α' Κορ. β' 9).

Ἄρχιμ. Δανιήλ Γ. Ἀεράκης

Ἀπορίες μαθητῶν

«Ἀφήστε τὰ παιδιά να ῥθοῦν κοντά μου. Ἄν δέν γίνετε σάν αὐτά, δέν θά μπῆτε στή Βασιλεία τῶν Οὐρανῶν». Ὁ λόγος δέν ἀφορᾷ στίς ἀρετές (πού τὰ παιδιά δέν πρόλαβαν νά ἔχουν), ἀλλά στή διάθεση! Στήν ἀμεσότητα δηλαδή τῆς εἰλικρίνειας καί τῆς ἐμπιστοσύνης πρὸς τόν πατέρα τους. Σέ τελική ἀνάλυση στήν πίστη!

Μιά παρέα παιδιῶν μοῦ ἔθεσαν γραπτῶς τὰ παρακάτω ἐρωτήματα. Ἀσυγχώρητο θά εἶναι νά μὴν ἀπαντήσουμε, ὅσο πιό ἱκανοποιητικά μποροῦμε, ὄχι τόσο στίς ἐρωτήσεις αὐτές, ὅσο στίς ἀγωνίες ἀναζήτησης, πού ἐκφράζουν. Ἀκόμα χειρότερο θά εἶναι ἂν σκανδαλίσουμε «ἕνα τῶν μικρῶν τούτων».

Μέ τὴν εἰλικρίνεια τῆς θεολογικῆς ἀμεσότητας τῆς διδασκῆς τῆς Ἐκκλησίας, προσπαθήσαμε νά ἐπισημάνουμε τόν Τροφодότη, πού «κάνει τό Τραπέζι» σ' ὅλους, μικροὺς καί μεγάλους, γιὰ τό ὁποῖο τραπέζι κάποιος φώναξε: «Εὐτυχισμένος ὁποῖος "θά φάει ψωμί" στό τραπέζι τῆς Βασιλείας τοῦ Θεοῦ».

Ἄς ἀφουγκραστοῦμε, λοιπόν, τὰ ἐρωτήματα-ἀγωνίες τῶν παιδιῶν μας.

Ποιό τό κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας;

Τό κοινωνικό ἔργο τῆς Ἐκκλησίας εἶναι νά γνωρίσουν οἱ ἄνθρωποι τό Χριστό, νά Τόν ἀγαπήσουν καί νά μάθουν ν' ἀγαποῦν καί τούς διπλανούς τους, τούς ἄλλους ἀνθρώπους, μέ τόν τρόπο πού ἀγαποῦν τόν ἑαυτό τους. Τότε, βεβαίως, γινόμαστε Ἐκκλησία, ὅταν γίνουμε μέλη τοῦ σώματος τοῦ Χριστοῦ. Ὅπως στό βιολογικό σῶμα ὑπάρχουν διάφορα καί πολλά μέλη, ἔτσι καί στήν Ἐκκλησία. Τά μέλη εἶναι πολλά, τό σῶμα εἶναι ἕνα. Τότε, τό ἕνα μέλος φροντίζει τό ἄλλο. Τό νοιάζεται, ἀφοῦ τό ἀγαπᾷ, καί οἱ ἀνάγκες τοῦ καθενός γίνονται θέμα φροντίδας τῶν ἄλλων. Ὅπως ἔγραφε καί ἕνας ποιητής: «Δέν μπορῶ νά διακρίνω τή διαφορὰ, μεταξύ πνευματικοῦ καίπραγματικοῦ».

Δέν εἶναι ὁ οὐσιαστικός σκοπός τῆς Ἐκκλησίας ἡ κοινωνική μέριμνα (φτωχοί-μετανάστες-ἀναγκασμένοι). Εἶναι διακονία ἀγάπης ἢ φροντίδα γιὰ ὅλους αὐτούς, ἀλλά δέν εἶναι ὁ σκοπός τῆς Ἐκκλησίας. Οἱ χριστιανοί (αὐτούς ἐννοοῦμε ὅταν λέμε Ἐκκλησία, καί ὄχι ἀποκλειστικά τούς κληρικούς) πρέπει νά νοιάζονται κάθε πλησίον τους, ἀπό ἀγάπη ὅμως, ὄχι ἀπό σκοπιμότητα νά γίνουν ἀποδεκτοί, ἐπειδή ἔκαναν ἕνα καλό ἔργο.

Ἡ ἀγάπη γεννάει καλὰ ἔργα. Δέν εἶναι ὅμως καθόλου σίγουρο, ὅτι καί τὰ καλὰ ἔργα γεννοῦν ἀγάπη! Πολλές φορές, ἀτυχῶς, γεννοῦν ἐγωισμό ἢ καλύπτουν ἀνάγκες προβολῆς.

Ἡ Ἐκκλησία ἔχει σκοπὸ νά μοιράζει φῶς (πού εἶναι ὁ Χριστός) στίς καρδιές τῶν ἀνθρώπων, μέ τό ὁποῖο φῶς θά βλέπουν σωστά, πρῶτα τόν σκοπὸ τῆς ἀνθρώπινης ζωῆς, καί μετὰ θά φροντίζουν καί γιὰ τούς ἄλλους, ἀφοῦ δέν γίνεται νά ἀγαπᾷ τόν Χριστό καί νά μὴν ἀγαπᾷ τούς ἄλλους ἀνθρώπους, μέ τούς ὁποίους ὁ Χριστός σέ ἔκανε ἀδελφό.

Πῶς ἀποφασίσατε νά γίνετε ἱερέας;

Ὅταν γνώρισα τό πρόσωπο τοῦ Χριστοῦ καί κατάλαβα πόσο μέ (μᾶς) ἀγαπάει, τότε εἶπα, ὅτι θα προσπαθήσω καί ἐγώ σ' αὐτὴ τὴ φανέρωση τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ. Ἱερέας εἶναι μία θυσία, πού προστίθεται στή θυσία τοῦ Χριστοῦ. Εἶναι ἕνας δρόμος ὄχι εὐκόλος, ἀλλά πολὺ ὄμορφος.

Εἶναι δρόμος στό διάβα τοῦ ὁποίου ἀποκτᾷς ἐμπειρία τῆς προσωπικῆς ἀδυναμίας, τῶν προκλήσεων τῆς κοινωνίας καί τοῦ σύγχρονου πολιτισμοῦ, τῆς ἔλξης τῆς ἐξουσίας, τῆς γοητείας τοῦ κύρους, ἀλλά καί τῆς πρόκλησης νά δοθεῖς μέ γενναίότητα καί πλήρη ἀφοσίωση στή μετάδοση τῆς διδασκαλίας τοῦ Χριστοῦ καί στήν ὑπηρεσία τῶν ἀδελφῶν σου.

Ἐνας δρόμος, στόν ὁποῖο μαθαίνεις νά ἀφουγκράζεσαι τό Εὐαγγέλιο, νά μὴν ἐνεργεῖς ἄλλο, οὔτε ὑπερβολικά σί-

γυρος για τόν έαυτό σου, ούτε υποκριτικά και άκαμπτα, ούτε μέ μιά ψυχρή και ξερή (στεγνή) συμπεριφορά, πού θά σέ κάνει «λογιστή» του Πνεύματος και όχι τόν καλό Σαμαρείτη, αυτό τό πρότυπο του Ιερέα.

Ένας δρόμος πού οδηγεί έσένα και όσους θέλουν νά τόν ακολουθήσουν στόν τόπο φιλοξενίας του Χριστού, στό μυστήριο τής Έκκλησίας.

Έχετε μετανοιώσει πού γίνατε Ιερέας;

Όταν γίνεται κάποιος Ιερέας, δέν προσπαθεί νά καταφέρει κάτι ή νά αποδείξει κάτι. Άπλως παραδίνεται (έτσι πρέπει) στόν Χριστό, και ό ίδιος υπάρχει ως μαρτυρία και φώς του Χριστού. Πώς μπορεί νά μετανοιώσεις για κάτι τέτοιο;

Ίσως κάποιες στιγμές νά κουράζεται κανείς, αλλά αυτό δέν σημαίνει ότι μετανοίωσε. Και ό Χριστός ακόμα, κουβαλώντας τό Σταυρό Του καθώς ανέβαινε πρός τόν Γολγοθά, κουράστηκε και έπεσε! Δέν στάθηκε όμως... Σηκώθηκε και συνέχισε τήν πορεία. Και ό Ιερέας μπορεί νά πέσει στη διαδρομή τής ζωής, αλλά δέν πρέπει νά μένη έγωιστικά άπελπισμένος στά «συντρίμια» τής πτώσης του, αλλά νά αναζωογονείται από τήν έλπίδα πού δίνει ό Χριστός, ότι «δέν θά σβήσει (ό Χριστός) τό λυχνάρι, πού τρεμοφέγγει και δέν θά σπάσει τό τσακισμένο καλάμι».

Γιά όλα τά θέματα, πρέπει νά μάθουμε νά επιμένουμε και νά μή τά παρατάμε εύκολα. Καθετί μεγάλο αξίζει, όσο κι άν κουράζει.

Γιατί πηγαίνουμε στην Έκκλησία;

Έκκλησία, όπως είπαμε, είμαστε όλοι εμείς, και αυτό τό ύλοποιούμε και τό φανερώνουμε όταν συναγομάστε στόν Ναό. Κάθε Κυριακή, πού είναι ή ημέρα τής Άναστάσεως του Χριστού, μαζευόμαστε στό Ναό και γιορτάζουμε όλοι μαζί αυτό τό γεγονός (τήν Άνάσταση του Χριστού), πού είναι ή έλπίδα και για τή δική μας ζωή. Έκει όλοι μαζί τελούμε τή θεία Ευχαριστία. Προσφέρουμε στόν Χριστό αυτά πού τρέφουν τή ζωή μας, τό ψωμί

και τό κρασί, και ό Χριστός μās διαβεβαίωσε ότι τά μεταβάλλει και τά κάνει Σώμα Του και Αίμα Του. Έμείς τά κοινωνούμε (τά μοιραζόμαστε δηλαδή) για νά μεταβληθώ και ή δική μας προσωπική ζωή και νά μοιάζει ποιοτικά στόν Χριστό.

- Η κακία μας νά γίνει αγάπη και κλωσύνη.

- Η ζήλεια μας, φροντίδα και στοργή.

- Ο θυμός μας, δύναμη άντοχής.

- Η στριμάρα μας, έγνοια και τρυφερότητα για τούς άλλους.

- Η μουγκάρα μας, επικοινωνία και μοιρασιά των προβλημάτων μας μέ τούς άλλους.

Δηλαδή, ό Χριστός μās μεταμορφώνει έσωτερικά, μās όμορφώνει έσωτερικά, πράγματα πού δέν φαίνονται άπ' έξω και διά μιās όμως γεμίζουν τήν ανθρώπινη καρδιά εύτυχία. Στο ναό, λοιπόν, πάμε για νά γίνουμε σιγά-σιγά εύτυχιμένοι.

Τί είναι ό Χριστός;

Αυτό τό έρώτημα είναι τό ουσιαστικώτερο. Χωρίς τόν Χριστό, δέν βρίσκουν και δέν έχουν νόημα όλα τά άλλα έρωτήματα.

Ο Χριστός είναι ό Θεός, πού έγινε άνθρωπος από αγάπη για τούς ανθρώπους. Θά λέγαμε άπλῶ και για τά δεδομένα τά δικά μας, είναι σαν νά αγαπάς ως άνθρωπος τά μυρμήγκια, και νά δέχεσαι από αγάπη νά γίνεις μυρμήγκι για νά τά σώσεις. Μυρμήγκι όπως και τά άλλα μυρμήγκια. Άδύναμο και συνηθισμένο. Μιά τέτοια δηλαδή αγάπη, πού στην περίπτωση του Χριστού έφτασε μέχρι τό θάνατο, για νά πεί στά άλλα μυρμήγκια-άνθρώπους, και πόσο τά αγαπά, και ότι τά δημιουργήσε για νά Του μοιάσουν και νά γίνουν «συγγενείς» στό περιεχόμενο τής καρδιάς και «συγκάτοικοι» παντοτινά μαζί Του.

Άπό αγάπη άπέραντη δέχτηκε νά τόν δολοφονήσουν τά άλλα μυρμήγκια-άνθρωποι, και μās είπε ότι, παρ' όλα αυτά, μās αγαπά. Και τό μόνο πού προτείνει και ζητάει είναι νά μάθουμε νά

ἀγαπᾶμε, γιατί μονάχα ἔτσι θά γίνουμε εὐτυχισμένοι. **Μᾶς ἔμαθε, ὅτι ἡ κακία εἶναι δηλητήριο, πού φαρμακώνει αὐτόν πού τήν ἔχει, περισσότερο ἀπό ὅσο αὐτόν πού τήν ὑφίσταται.**

Ὁ Χριστός εἶναι ὁ Υἱός τοῦ Θεοῦ, Θεός καί Κύριος τῆς ζωῆς μας. Εἶναι μέτρο τῆς ἀξίας μας, τήν ὁποία Αὐτός μᾶς κληροδότησε. Στόχος τῆς ζωῆς μας εἶναι νά Τοῦ μοιάσουμε ὡς τό σημεῖο πού νά γίνουμε ἕνα μαζί Του. Μᾶς ἔβαλε στήν προσπάθειά μας αὐτή στοχοθέσιο καί ποιοτικό πῆχυ τήν Ἀγάπη, τήν ὁποία πρέπει νά κολλήσουμε - ἀποχτήσουμε ἀπ' Αὐτόν καί ἀπό ὅσους δικούς Του τήν ἔχουν (οἱ ἅγιοι). Μιά ἀγάπη, πού γίνεται χαρά, ὁμορφιά καί φῶς καί ὅταν ζοῦμε καί ὅταν πεθαίνουμε. Γιατί ὅποιος Τόν ἀγαπᾶ καί Τόν ἐμπιστεύεται, ἀκόμα καί ἀφοῦ πεθάνει, θα ἴναι μαζί Του καί στήν ἀγκαλιά Του.

Πολλά παιδιά βαριοῦνται τήν ὥρα τῆς θ. Λειτουργίας. Εἶναι κακό αὐτό;

Δέν εἶναι κακό ἀπαραιτήτως νά βαριέται κάποιος, ἀκόμα καί στή θ. Λειτουργία. Ὁ Χριστός δέν παρεξηγεῖται. Μᾶς θέλει εἰλικρινεῖς. Ἀφοῦ βαριόμαστε, θά Τοῦ ποῦμε ὅτι βαριόμαστε. Θά πρέπει μονάχα νά προσέξουμε, κάτι τέτοιο νά μήν τό κάνουμε ψεύτικη δικαιολογία. Ὅταν πηγαίνετε κι ἐσεῖς στό Ναό μαζί μέ τούς μεγάλους, ἔχετε τή δυσκολία τῆς γλώσσας καί δέν καταλαβαίνετε τά λόγια τῶν προσευχῶν.

Ὅσο ὅμως ἀντέχετε, προσπαθήστε νά προσεύχεστε μέ δικά σας λόγια καί νά καταλαβαίνετε ὅ,τι μπορεῖτε. Ὅταν κουραστεῖτε, ἄς Τοῦ λέτε: “Χριστέ μου, δέν καταλαβαίνω τί λέγεται τώρα, ἀλλά Σοῦ λέω κι ἐγώ ἀπ' τήν καρδιά μου αὐτά πού Σοῦ λένε καί οἱ ἄλλοι χριστιανοί, ἔστω κι ἄν δέν τά καταλαβαίνω”.

Ὅπωςδῆποτε βέβαια, πρέπει νά καταλαβαίνουμε τά λόγια τῆς προσευχῆς, μέ τήν προϋπόθεση πάντοτε, ὅτι ἡ πίστη, περισσότερο ἀπό τά συναισθήματα ἢ τή νοητή-σκέψη, ἐνισχύει τήν ἔνω-

σή μας μαζί Του. Ἡ συγγένεια-φιλία μέ τόν Ἰησοῦ μεγαλώνει μέ προσευχή καί... περισσότερη προσευχή! Τά ἀποτελέσματα ἀπό τήν ποιότητα τῆς προσευχῆς μας ἐκδηλώνονται στήν ποιότητα τῶν σκέψεων καί τῶν ἐνεργειῶν στή ζωή μας... ἐκτός τῆς ὥρας προσευχῆς!

Ἡ θεία Λειτουργία εἶναι ἡ κατ' ἐξοχήν προσευχή γιά μᾶς τούς χριστιανούς τῆς καθημερινότητας τῶν πόλεων. Προσπαθήστε νά μάθετε... “νά κολυμπᾶτε” μέσα στήν Λειτουργία. Τό θέμα εἶναι πρῶτα νοητικό καί μετά, αὐτονόητα καί “χωρίς σκέψη”, ὑπαρξιακό. Ὅπως ἔλεγε ὁ μέγας ἐθνικός μας ποιητής Δ. Σολωμός: “Πρέπει πρῶτα νά καταλάβει ὁ νοῦς καί μετά νά δεχθεῖ ἡ καρδιά ὅ,τι ὁ νοῦς κατάλαβε”.

Ἡ παλαιά, ἄγνωστη πλέον στούς συγχρόνους, μορφή τῆς γλώσσας πρέπει νά προβληματίσει τούς ποιμένες. Ἐσεῖς, οἱ αὐριανοί νεώτεροι χριστιανοί, πρέπει νά ἀγωνιστεῖτε, ὥστε αὐτό νά ἀλλάξει. Γιατί, ἄν τώρα ἐσεῖς δέν καταλαβαίνετε, τί θά γίνει μέ τά παιδιά σας;

Σᾶς εὐχαριστῶ, πού μοῦ ἐμπιστευθήκατε τίς ἀγωνίες σας... Θά προσεύχομαι γιά σᾶς, νά βρεῖτε σκοπό τῆς ζωῆς σας καί λιμάνι τῆ Βασιλεία τοῦ Χριστοῦ. Νά Τόν συναντήσετε ἐκεῖ, νά σᾶς ὑποδεχθεῖ καί νά σᾶς γεμίσει δύναμη ζωῆς, ἐλπίδα καί χαρά. Θέλει προσοχή κάτι τέτοιο, γιατί, ὅπως ἔλεγαν καί οἱ ἀρχαῖοι παπποῦδες μας, “ἄν δέν ξέρεις τό λιμάνι πού θέλεις νά πᾶς, κανένας ἄνεμος δέν εἶναι οὔριος”.

**π. Θεοδόσιος Μαρτζοῦχος
Πρέβεζα**

Ἡμερολόγιο 2018

Κυκλοφορεῖ τό ἡμερολόγιο τοῦ Συλλόγου μας γιά τό ἔτος 2018. Ἀφιερωμένο στή **Μετάνοια, τήν πρώτη ἀνάγκη**. Τιμᾶται 1 εὐρώ. Γιά περισσότερα (πάνω ἀπό 50) γίνεται 30% ἔκπτωσης.

Τηλ.: 2103212713 - 2109765440.

ΠΡΟΣΧΩΜΕΝ

Ἀρχιμανδριτες καριέρας!

Η Ἐκκλησία ἀνέκαθεν γνωρίζει κληρικούς καὶ ἐγγάμους καὶ ἀγάμους. Οἱ ἄγαμοι κληρικοί δὲν βρίσκονται ὑποχρεωτικά σέ Μοναστήρι, ἀλλά ζοῦν στὸν κόσμο τηρώντας τίς τρεῖς μοναχικές ἀρετές, **τὴν παρθενία, τὴν ἀκτημοσύνη καὶ τὴν ὑπακοή**. Ὁ μακαριστὸς πατὴρ Ἐπιφάνιος Θεοδωρόπουλος, στὸ βιβλίο του «Μοναχικὸς καὶ ἄγαμος κοσμικὸς κληρικός», σημειώνει: «*Πῶς δύναται κάποιος ἄγαμος νά μείνη στὸν κόσμο ὡς λαϊκὸς μόνο καὶ ὄχι καὶ ὡς κληρικός; Δὲν ἀντιλαμβάνεσθε, ὅτι ἡ θεωρία ὅτι ὅλοι οἱ ἄγαμοι εἶναι ὑποχρεωτικά μοναχοὶ καὶ διαβιοῦν σέ μοναστήρι, ἀναλυομένη, καταλήγει σέ βλασφημία, διότι, κατὰ κάποιον τρόπο, ἐκλαμβάνει τὴν παρθενία ὡς κώλυμα Ἱερωσύνης;*»!

● Δυστυχῶς σήμερα γέμισε ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ἀγάμους κληρικούς, πού ἐνῶ δὲν ζοῦν τὴ μοναχικὴ ζωή, ἐν τούτοις ἔχουν κάνει **κουρά** μεγαλοσχήμου, καὶ φοροῦν ἐπιδεικτικά καὶ τό σχῆμα! Ἔγινε καὶ ἡ κουρά τελετὴ πρὸς **ἐπίδειξι**! Γίνονται τυπικά μοναχοί, μόνο καὶ μόνο γιὰ νά χειροτονηθοῦν πρεσβύτεροι καὶ νά χειροθετηθοῦν ἀρχιμανδριτες! Σ' αὐτὴ τὴν κωμωδία τῆς μοναχικῆς κουράς συνεργοῦν πρωτίστως ἐπίσκοποι, γιὰ νά μὴ ποῦμε, ὅτι τὴν προτείνουν καὶ τὴν ἐπιβάλλουν. Ἐν τοιαύτῃ περιπτώσει ὁ ὑποψήφιος μοναχὸς στήν ἐρώτησι τοῦ ἡγουμένου, «*ἐκουσία γνώμη προσέρχεσαι ἢ μήπως ἔκ τινος ἀνάγκης;*», ἡ εἰλικρίνεια ἐπιβάλλει νά ἀπαντήσῃ ὁ ὑποψήφιος: «*Ὁχι, τίμιε Πάτερ, ἐξ ἀνάγκης προσῆλθον*», γιὰ νά γίνω ἄγαμος κληρικός, ἀρχιμανδριτης!

● Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος λέει νά μὴ κάνουμε τίποτε πρὸς ἐπίδειξι, πρὸ παντός κουρές καὶ χειροτονίες: «*Μηδὲν πρὸς ἐπίδειξιν διαπραττόμενοι, ἀλλὰ διὰ τὸν περὶ τὸν Θεὸν πόθον, δυνησόμεθα καὶ τῶν ἡμαρτημένων ἡμῖν τὸν ρύπον ἀπονίψασθαι καὶ τῆς παρὰ τοῦ Θεοῦ φιλανθρωπίας ἀξιωθῆναι*» (Ε. Π.Ε. 3,340). Μετὰ φρασίς: Τίποτε νά μὴ κάνουμε πρὸς ἐπίδειξι, ἀλλ' ὅλα νά τὰ ἐνεργοῦμε γιὰ τὴν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ. Ἔτσι θά μπορέσουμε νά καθαρίσουμε τὴ βρωμιά τῶν ἁμαρτημάτων μας καὶ νά γίνουμε ἄξιοι τῆς φιλανθρωπίας τοῦ Θεοῦ.

● Γέμισε σήμερα ἡ Ἐκκλησία ἀπὸ ἀρχιμανδριτες, μικρῆς μάλιστα ἡλικίας, πού οὔτε σεμνοὶ στὸν κόσμον λειτουργοὶ ὡς ἄγαμοι κληρικοὶ διακονοῦν, οὔτε σέ μοναστήρια διαβιοῦν. Τί εἶναι; Ὡς ἐπὶ τό πλεῖστον «**καριερίστες**». Θά λέγαμε καὶ «*φιγουρατζήδες*», ἀλλά δὲν ἐπιμένουμε, γιὰτί Κύριος οἶδε! Ἐκεῖνα πού φαίνονται, σημειώνουμε. Οἱ περισσότεροι ζοῦν μέ ἀλλεπάλληλες **λαχτάρες**:

● **Πρώτη** λαχτάρα τους νά φορέσουν **ἐπανωκαλύμμαυχο**! Ἀκόμα καὶ διάκονοι κάνουν ἐπίδειξι μέ τὴν κεντητὴ στολή τους καὶ μέ ἐπανωκαλύμμαυχο. Κι ἂν τούς ρωτήσῃς, γιὰτί τό φορᾶνε, σοῦ προτάσσουν τό μοναχικὸ τους σχῆμα. Μά τό ἴδιο εἶναι τό ταπεινὸ **μοναχικὸ κουκούλιο**, πού τό φορᾶει ὁ καλόγερος γιὰ νά μὴ βλέπῃ δεξιά καὶ ἀριστερά τί γίνεται, καὶ τό ἴδιο εἶναι τό **ἀρχιδιακονικὸ ἐπανωκαλύμμαυχο**, πού μέσα στὸν κόσμον τό φορᾶνε γιὰ νά δείξουν τὴν ἀνωτερότητά τους ἀπὸ τὸν ἄλλο διάκονο, τὸν ἐγγαμο; Ὁ ἄγαμος διάκονος δὲν σηκώνει τό βᾶρος ἑνὸς ἐγγάμου, ἐκτός κι ἂν βρισκεται ὑπὸ μοναχικὴ ὑπακοή καὶ ἐκκοπή τοῦ ἰδίου του θελήματος. Ἡ ἱερωσύνη καὶ ἡ δια-

κονία δέν είναι **φούσκωμα**. Δέν είναι δόξα. Είναι **κόπος** γιά ἄλλη, οὐράνια, δόξα. Λέει ὁ ἱερός Χρυσόστομος: «Ὀὐκ ἀρχόντων τυφός ἐστι τά ἐνταῦθα, οὐδέ ἀρχομένων δουλοπρέπεια, ἀλλά ἀρχή πνευματική, τούτῳ μάλιστα πλεονεκτοῦσα, τῷ τό πλέον τῶν πόνων καί τῆς ὑπέρ ὑμῶν ἀναδέχεσθαι φροντίδος, οὐ τῷ τιμάς πλείους ἐπιζητεῖν» (Ε.Π.Ε. 19,488). Μετάφρασις: Ἡ ἱερωσύνη δέν είναι ἐξουσία γιά νά φουσκώνουν τά μυαλά τῶν ἀνθρώπων ἢ νά γίνονται οἱ ὑπόλοιποι δουλοπρεπεῖς. Είναι ἐξουσία πνευματική· πλεονέκτημά της τό ὅτι οἱ κληρικοί φορτώνονται γιά σᾶς μέ περισσότερους κόπους καί δέν ἐπιζητοῦν μεγαλύτερες τιμές!

● **Δεύτερη** λαχτάρα τους είναι νά χειροτονηθοῦν σύντομα (πρίν ἀπό τά 30) πρεσβύτεροι, νά γίνουν τήν ἴδια ὥρα **ἀρχιμανδριτες** καί **νά προΐστανται** στή Λειτουργία. Δέν σέβονται σεβασμίους πρεσβυτέρους. Τούς παραμερίζουν. Τούς χρησιμοποιοῦν ὡς... διακόνους τους!...

● **Τρίτη** λαχτάρα τους ἡ ἐπιδιώξις τους νά ἐγγραφοῦν στόν **κατάλογο τῶν πρὸς ἀρχιερατεία ἐκλογίμων**. Μόλις περάση ἡ πενταετία τῆς εἰς πρεσβύτερον χειροτονίας, σπεύδουν νά συγκεντρώσουν τά κατάλληλα «χαρτιά» καί νά ἰκετεύσουν τόν ἐπίσκοπό τους νά τά προωθήσῃ στήν Ἱ. Σύνοδο καί νά συνηγορήσῃ ὑπέρ τῆς ἐγγραφῆς τους! Ὁ Χριστός εἶπε «Χαίρετε, ὅτι τά ὀνόματα ὑμῶν ἐγράφη ἐν τοῖς οὐρανοῖς», καί αὐτοί χαίρονται, γιὰτί γράφτηκε τό ὄνομά τους στόν κατάλογο ὑποψηφίων δεσποτάδων.

● **Τέταρτη** λαχτάρα τους καί ἐπιδιώξις τους: Νά προσκολληθοῦν σέ κάποιο ἰσχυρό ἐκκλησιαστικό παράγοντα, σέ κάποιο «**γέροντα**» (ἡ λέξις δέν σημαίνει ἐν προκειμένῳ τόν πνευματικό πατέρα, ἀλλά τόν ἐπί κεφαλῆς δεσποτικής ομάδας). Ὅχι μέ τήν κλησι τοῦ Ἁγίου Πνεύματος, ἀλλά μέ τή χρῆσι τοῦ «Γεροντισμοῦ» (τοῦ ἰσχυροῦ μέσου) πασχίζουν νά προαχθοῦν!

● **Πέμπτη** λαχτάρα τους: Νά καταστοῦν οἱ ἴδιοι «**γεροντάδες**», νά ἀποκτήσουν πνευματικοπαῖδια καί πνευματικοκόρες!

● **Ἑκτη** λαχτάρα τους: Νά δοῦν τό ὄνομά τους στό **τριπρόσωπο** ἐκλογῆς γιά κάποια Μητρόπολι! Ὑεφτασε ὁ καιρός!... Πλησιάζει ἡ μιτροφόρεσις!... Ὑεχουνε ἔτοιμα καί τά ἀρχιερατικά!...

● **Ἑβδόμη** λαχτάρα τους: Νά γίνουν ἔστω καί **βοηθοί ἐπίσκοποι**, ἡ ἔστω σέ κάποιο Πατριαρχεῖο... Ὑεσ γίνουν ἐγκολπιοφόροι, καί ἄς είναι μόνο γιά κηδεῖες καί μνημόσυνα!

● **Ὀγδόη** λαχτάρα τους: Νά περιφέρωνται μέ μανδύα καί ἐγκόλπιο σέ παγγύρια καί ν' ἀκοῦνε τό «**Εἰς πολλά ἔτη, Δέσποτα!**»!

Λέει ὁ ἱ. Χρυσόστομος: «**Τί τῆς ματαιίας δόξης ἀπατηλότερον; Εἰ δέ καί μὴ ἐν τῷ παρόντι τά τῆς μεταβολῆς αὐτόν ἐκδέξῃται, ὁ θάνατος πάντως ἐπελθὼν διέκοψε τήν εὐημερίαν. Καί ὁ σήμερον ἐπὶ τοῦ θρόνου καθήμενος καί τούς ἄπαντας ἀνθρώπους ὡς σκιάς ὄρων, ἀθρόον τῆ ἐξῆς κεῖται νεκρός ἄπνους, δυσωδίας ἐμπλησμένος**» (Ε.Π.Ε. 2,680). Μετάφρασις: Ὑπάρχει τίποτε ἀπατηλότερο ἀπό τή μάταιη δόξα; Καί ἂν ἀκόμα (ὁ δοξασμένος) δέν δεχθῆ στήν παροῦσα ζωῆ πτώσι, ὅπωςδήποτε ὁ θάνατος πού ἐπῆλθε, τοῦ διέκοψε τήν πρόσκαιρη εὐτυχία. Καί αὐτός, πού σήμερον κάθεται σέ θρόνο ὑπερήφανα καί βλέπει σάν σκιές ὄλους τούς ἀνθρώπους, ἀμέσως στή συνέχεια κεῖται νεκρός ἄπνους, γεμάτος δυσωδία.

● **Δυστυχησμένα** θύματα μιᾶς **ἀνόητης κουφότητος**. Δέν μποροῦν νά χαροῦν τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ, πού εὐλογεῖ τήν **ταπεινή ἱερωσύνη**.

Γνωριμία μέ τόν ΠΑΥΛΟ

ΠΡΟΣ ΡΩΜΑΙΟΥΣ ΕΠΙΣΤΟΛΗ

Μακροθυμεί, ἀλλ' ἕως πότε;

Ρωμ. β' 1-4

Θά ξεφύγουμε τήν κρίσι; (στ. 2)

Θσοι κρίνουν τούς ἄλλους καί τούς κατακρίνουν, αὐτοί βρίσκονται σέ χειρότερη θέσι ἀπό τά θύματά τους, ἐνώπιον τοῦ δικαιοκρίτου Θεοῦ: «Τό κρῖμα τοῦ Θεοῦ κατά ἀλήθειαν ἐπί τούς τά τοιαῦτα πράσσοντας» (στ. 2). Γιατί εἶναι σέ χειρότερη θέσι;

- Ἐκεῖνος, πού κρίνει τόν ἄλλον γιά ἁμαρτήματα, πού καί ὁ ἴδιος ἔχει διαπράξει, εἶναι ὑποκριτής.

- Αὐτός, τόν ὁποῖον κρίνεις καί κατακρίνεις, εἶναι δυνατόν νά ἔχη ἐλεηθῆ ἀπό τόν Θεό, ἐπί τῆ βάσει τῆς μετανοίας του. Κρίνεις, λοιπόν, κάποιον, πού ἤδη ἔχει συγχωρηθῆ. Ἔτσι παίρνεις πάνω σου καί τό δικό του κρῖμα.

- Στερεῖται ὁ κατακρίνων τήν ἀγάπην, τό μοναδικό ἐφόδιο, γιά ν' ἀποφύγη τήν αἰώνια τιμωρία.

Δύο ἀπατηλές σκέψεις μᾶς ὀδηγοῦν στόν ὄλεθρο.

- Ἡ μία:

—Ἐμεῖς θά κριθοῦμε ἀπό τό Θεό; Ἐχει τόσους ἄλλους ὁ Θεός νά κρίνη, ὥστε ἐμεῖς θά περάσουμε εὐκόλα στόν παράδεισο. Ἄν κριθοῦμε καί μεῖς, πού εἴμαστε καλοί χριστιανοί, πού ἔχουμε τή σωστή πίστι, τήν ὀρθοδοξία, πού πηγαίνουμε κάθε Κυριακή στήν Ἐκκλησία, πού κάνουμε τό σταυρό μας, τότε τί θά γίνῃ μέ τούς ἄλλους, πού ποτέ τους δέν παῖνε στήν ἐκκλησία, πού δέν πιστεύουν στόν Χριστό, πού εἶναι αἰρετικοί, πού εἶναι ἀπαίσιοι ἐγκληματίες; Ἀλλοίμονο! Δέν ξέρει ὁ Θεός, ποιοί εἴμαστε ἐμεῖς;

- Ἡ ἄλλη:

—Εἶναι τόσο καλός ὁ Θεός, ὥστε κανέναν τελικά δέν θ' ἀφήσῃ στήν κόλασι. Ἡ ἀγάπη Του εἶναι πέλαγος. Τούς χωράει ὅλους. Ἡ ἀγάπη Του εἶναι τόσο δυνατή, ὥστε μπορεῖ σέ κάποια στιγμή ν' ἀνασύρη ὅλους ἀπό τό βυθό τῆς κολάσεως καί νά

τούς ὀδηγήσῃ στόν παράδεισο. Ἄλλωστε τή βλέπουμε καί σέ τούτη τή ζωή τήν ἀγάπην. Δέν ρίχνει κερανοῦς νά κάψῃ κάθε ἁμαρτωλό. Μακροθυμεί. Ἄνέχεται. Συγκαταβαίνει στίς ἀνθρώπινες ἀδυναμίες. Γιατί, δηλαδή, δέν θά μπορῆ νά λειτουργῇ καί στήν ἄλλη ζωή αὐτή ἡ ἀπειρη ἀγάπη Του;

Ἄναπόφευκτη ἡ κρίσις (στ. 3)

Εἴμαστε ὅ,τι εἴμαστε, ἐλεεινοί καί ἀκάθαρτοι, καί ἐπί πλεόν εἴμαστε καί κάτι ἄλλο, ἀπείρως χειρότερο: Ὑποκριτές. Ἄνάμεσα στά ἄλλα ψέματα, πού σάν ὑποκριτές ἔχουμε φτιάξει γιά τόν ἑαυτό μας, εἶναι καί τοῦτο, ὅτι ἐμεῖς θ' ἀποφύγουμε τήν κρίσι τοῦ Θεοῦ. Γι' αὐτό δριμύτατο τό ἐρωτηματικό τοῦ μεγάλου Ἀποστόλου: «Λογίζῃ δέ τοῦτο, ὃ ἄνθρωπε ὁ κρίνων τούς τά τοιαῦτα πράσσοντας καί ποιῶν αὐτά, ὅτι σύ ἐκφεύξῃ τό κρῖμα τοῦ Θεοῦ;» (στ. 3). Ἀπόδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Πῶς, λοιπόν, ἄνθρωπέ μου, νομίζεις ὅτι ἐσύ θά ξεφύγῃς τή θεϊκή καταδίκη, ἀφοῦ κάνεις ὅσα κάνουν αὐτοί, πού ἐσύ ὁ ἴδιος κατακρίνεις;».

Νομίζεις, ὅτι σύ θά ξεφύγῃς; Γελίσειαι. Πλανᾶσαι πλάνην οἰκτρᾶν.

- Ὁ κατηγορούμενος, πού δικάζεται τήν ἐπομένη, μπορεῖ νά βλέπῃ στόν ὕπνο του ὄνειρο, πώς παραγράφηκε τό ἀδίκημά του καί δέν θά καθίσῃ στό ἐδῶλιο τοῦ κατηγορουμένου. Ἀλλά τό ὄνειρο δέν ἔχει καμμιά σχέση μέ τήν πραγματικότητα. Τήν ἐπομένη προσγειώνεται στή φρικτή γι' αὐτόν πραγματικότητα. Ἔτσι καί μεῖς, εἴτε θέλουμε εἴτε δέν θέλουμε, εἴτε πιστεύουμε εἴτε δέν πιστεύουμε, εἴτε ζοῦμε μέ τήν ψευδαίσθησι ὅτι θ' ἀποφύγουμε τήν κρίσι, τό βέβαιο εἶναι «πάντας ἡμᾶς φανερωθῆναι δεῖ ἔμπροσθεν τοῦ βήματος τοῦ Χριστοῦ, ἵνα κομίσῃται ἕκαστος τά διά τοῦ σώματος πρὸς ἃ ἔπραξεν, εἴτε ἀγαθόν εἴτε κακόν» (Β' Κορ. ε' 10).

• Τό πρόβλημα, λοιπόν, δέν εἶναι, πῶς θά ξεφύγουμε τό κριτήριο. Αὐτό εἶναι ἀναπόφευκτο καί ἀναμενόμενο καί ἐπιβαλλόμενο. Τό πρόβλημα εἶναι, πῶς θ' ἀποφύγουμε τήν αἰώνια καταδίκη κατά τό κριτήριο.

Μακροθυμῆ, νά μετανοήσουμε (στ. 4)

Τήν αἰώνια καταδίκη τήν ἀποφεύγουμε ὄχι ἐκμεταλλευόμενοι τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλά χρησιμοποιοῦντας ἐγκαίρως τήν ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, πού ἔχει σωτηριώδη εἰδικότητα ὅταν συναντᾶ τή μετάνοια.

• Ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ ἀγκαλιάζει τή μετάνοια καί τῆς προσφέρει τό ἄνθος, πού ὀνομάζεται σωτηρία, αἰώνια ζωή. Πολλοί βλέπουν τήν ἀέναυ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, τή μακροθυμία, καί ἐπαναπαύονται. Κινεῖται ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀλλ' αὐτοί παραμένουν ἀκίνητοι. Περιμένουν οὐρανοκατέβατη τή σωτηρία, χωρίς αὐτοί νά προβοῦν σέ καμμία κίνηση, κατά τό «Πέσε σύκο νά σέ φάω...».

Στόν ὀκνηρό καί πονηρό, πού ραθυμεῖ καί δέν χρησιμοποιοεῖ καθόλου τό τάλαντο τοῦ Θεοῦ, ἀπευθύνεται στόν ἐπόμενο στίχο ὁ Παῦλος, πάλι σέ ὕφος ἐρωτηματικό, δηλαδή, δριμύ καί κατηγορηματικό: «Ἡ τοῦ πλούτου τῆς χριστότητας αὐτοῦ καί τῆς ἀνοχῆς καί τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς, ἀγνοῶν ὅτι τό χρυστόν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σε ἄγει» (στ. 4). Ἐπίδοσις στήν ἀπλοελληνική: «Περιφρονεῖς τήν ἄπειρη καλωσύνη, τήν ἀνεκτικότητα καί τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ; Ξεχνᾷς, ὅτι ἡ ἀγαθότητα τοῦ Θεοῦ θέλει νά σέ ὀδηγήσῃ στή μετάνοια;».

Γεγονός εἶναι ἡ χριστότητα, ἡ ἀνοχή καί ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Πρόκειται γιά τρία συνεικῆ, ἀδιάκοπα θαύματα τοῦ Θεοῦ.

• **Χριστότητα:** Εὐεργετική ἡ παρουσία τοῦ Θεοῦ. Ὅπως ὁ ἥλιος δέν ξέρει τί σημαίνει παγετός, ἔτσι καί ὁ Θεός δέν ξέρει τί σημαίνει ἀδιαφορία καί κακότητα. Πάντοτε θερμός στήν ἀγάπη Του στόν ἄνθρωπο. Μέ ποικίλους τρόπους ἐκδηλώνει τήν ἀγάπη Του. Ὅλα φωνάζουν, ὅτι ὁ Χριστός εἶναι ... χρυστός! Εἶναι ὁ καλός Θεός, ὁ πανάγαθος.

• **Ἀνοχή:** Βλέπει καί ἀνέχεται. Δέν τιμωρεῖ ἀμέσως. Δέν ἐπεμβαίνει δυναμικά, ὥστε νά καταλύσῃ τήν ἐλευθερία τοῦ ἀνθρώπου. Δέν θέτει σέ λειτουργία τό νόμο τῆς δικαιοσύνης Του, πού ἀπαιτεῖ ἱκανοποίησι. Ἡ ἀνοχή τοῦ Θεοῦ εἶναι ἀπείρωφ πῶ καταπληκτική ἀπό τή

δική μας ἀνοχή. Καί διότι ὁ Θεός γνωρίζει γιά κάθε ἄνθρωπο πολύ περισσότερα ἀπό ὅσα ἐμεῖς γνωρίζουμε. Καί διότι ἔχει ἐνώπιόν Του ὁ Θεός τό τέλειο. Ἄλλά καί διότι προσφέρει στόν ἄνθρωπο καί τή χάρι πρὸ τῆς ἁμαρτίας, ὥστε νά καθίσταται δυνατή ἡ ἀποφυγή τῆς, καί τή χάρι μετὰ τήν ἁμαρτία, ὥστε νά καθαρίζεται ὁ ἄνθρωπος, ὅσο κι ἂν μολύνθηκε!

• **Μακροθυμία:** Ἡ χάρις μετὰ τήν ἁμαρτία λέγεται μετάνοια. Ἐκεῖ ἀποβλέπει ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ. Μακροθυμία δέν σημαίνει ἀπλῶς, ὅτι ὁ Θεός ἔχει μεγάλη καρδιά, εἶναι μεγαλόθυμος καί καλόκαρδος, καί δέν ἐκδηλώνεται ἀμέσως γιά τό κακό τοῦ ἀνθρώπου. Μακροθυμία σημαίνει καί τήν ἀναμονή τοῦ Θεοῦ Πατέρα, πού περιμένει τήν ἐπιστροφή τοῦ παιδιοῦ Του. Εἶναι, ἄς ἐπιτραπῆ νά ποῦμε, ἡ ἐλπίδα τοῦ Θεοῦ γιά τόν ἄνθρωπο. Δέν ἀπελπίζεται ὁ Θεός καί γιά τό μεγαλύτερο ἀκόμη ἁμαρτωλό. Περιμένει, προσφέροντας συνεχῶς εὐκαιρίες μετανόιας καί σωτηρίας. Ἐμεῖς συνήθως ἀπελπίζομαστε. Εἶμαστε στενόκαρδοι. Ἐκδηλωνόμαστε ἀμέσως γιά τόν ἄλλον.

• Τό κακό εἶναι, ὅτι πολλές φορές ἐκμεταλλευόμεθα τή μακροθυμία τοῦ Θεοῦ πονηρά:

— Ἀφοῦ ὁ Θεός μέχρι τώρα δέν μᾶς τιμώρησε, δέν θά μᾶς τιμωρήσῃ καί στή συνέχεια. Καί ἀφοῦ δέν μᾶς τιμωρεῖ σ' αὐτή τή ζωή, δέν θά μᾶς τιμωρήσῃ καί στήν ἄλλη!

Αὐτό ὀνομάζεται ἀπό τόν Παῦλο καταφρόνησις τῆς ἀγάπης τοῦ Θεοῦ: «Τοῦ πλούτου τῆς χριστότητας αὐτοῦ καί τῆς ἀνοχῆς καί τῆς μακροθυμίας καταφρονεῖς» (στ. 4).

• Ἡ μακροθυμία τοῦ Θεοῦ εἶναι τό παιδαγωγικό μέτρο γιά τό πῶ σωτηριώδες μάθημα, τή μετάνοια. «Τό χρυστόν τοῦ Θεοῦ εἰς μετάνοιαν σε ἄγει» (στ. 4). Προθεσμία δίνει ὁ Θεός. Προθεσμία ὄχι γιά νά ἐτοιμάσουμε τήν ἀπολογία μας. «Ἐάν ἀνομίας παρατηρήσῃς, Κύριε Κύριε, τίς ὑποστήσεται;» (Ψαλμ. 120,3).

Προθεσμία, γιά νά ἐτοιμάσουμε τή μετάνοιά μας. Εἶναι ἔργο ἡ μετάνοια. Ἐργο γκρεμίσματος καί οἰκοδομῆς. Γκρεμίζεις τό κατεστημένο τῆς ἁμαρτίας καί ὑψώνεις τήν ἀπόφασί τῆς ἀλλαγῆς. Δέν ἀρκεῖ νά ὁμολογήσουμε τά ἁμαρτήματά μας μέ συντριβή καί δάκρυα. Ὅφειλουμε καί νά «ποιήσωμεν καρπούς ἀξίους τῆς μετανόιας» (Λουκ. γ' 8).

Ἐλεύθεροι

ΣΧΟΛΙΑΣΜΟΙ

Ἀμετανόητοι ἐγκληματίες

Ἦν γάμος εἶναι ἡ κοινωνία δύο ἑτεροφύλων, ἑνὸς ἀνδρα καὶ μιᾶς γυναίκα, τότε ἡ εὐλογία τοῦ γάμου εἶναι στά λόγια τοῦ Χριστοῦ, πού διακήρυξε τό ἀδιάλυτο τοῦ γάμου: «Οὓς ὁ Θεός συνέζευξεν, ἄνθρωπος μὴ χωριζέτω» (Ματθ. ιθ' 6). Οὔτε ἄνθρωπος, οὔτε νόμος ἀνθρώπινος, οὔτε κράτος, οὔτε τρίτα πρόσωπα ἔχουν δικαίωμα νά διαλύσουν τό γάμο.

- Ἄν ὁ γάμος εἶναι ὁ μόνος τρόπος νά ἐνώνωνται μία παρθένος κόρη μέ ἕνα ἀγνό νέο, τότε ἡ εὐλογία τοῦ γάμου εἶναι στά λόγια τοῦ Χριστοῦ, πού ἀπαγορεύουν τίς προγαμιαῖες σχέσεις καί θεωρεῖ ἁμαρτία, πορνεία καί μοιχεία, ὄχι μόνο τίς ὠλοκληρωμένες σαρκικές μίξεις πρό καί ἔξω τοῦ γάμου, ἀλλ' ἀκόμα καί ἕνα βλέμμα πονηρῆς ἐπιθυμίας (Ματθ. ε' 28), πού ρίχνει ὁ ἀνδρας σέ μιά γυναῖκα ἢ ἡ γυναῖκα σέ ἕναν ἀνδρα.

- Ἄν στό γάμο ἔχουμε τή μεγαλύτερη καί ἱερώτερη ἀγάπη μετά τήν ἀγάπη στόν Χριστό, τότε ἡ εὐλογία τοῦ γάμου εἶναι στά λόγια τοῦ Χριστοῦ, καί γενικῶς τῆς Ἀγίας Γραφῆς: «Ἐνεκεν τούτου καταλείψει ἄνθρωπος τόν πατέρα αὐτοῦ καί τήν μητέρα καί προσκολληθήσεται τῇ ἰδίᾳ γυναικί (ἀντιστοιχῶς καί γιά τή γυναῖκα) (Ματθ. ιθ' 5. Ἐφεσ. ε' 31). Πρώτη ἀγάπη τοῦ ἀνδρα εἶναι ἡ γυναῖκα, δεύτερη τά παιδιά, τρίτη οἱ γονεῖς του, τέταρτη τά ἀδέλφια του, γιά νά ἀναφερθοῦμε μόνο στό οἰκογενειακό δέντρο.

- Ἄν γάμος σημαίνει πόθος παιδοποιΐας, τότε ἡ εὐλογία τοῦ γάμου βρίσκεται στά λόγια τοῦ Χριστοῦ: «Ἄφετε τά παιδιά ἔρχεσθαι πρός με...» (Ματθ. ιθ' 14). Ἄφῃστε ἀνοικτή τήν πόρτα νά μπουῖν τά παιδιά, ὅσα παιδιά ἔχει προ-

γραμματίσει ὁ Θεός. Ἄφῃστε τόν ἑαυτό σας ἐλεύθερο, λείε στά νέα ζευγάρια: ἐλεύθερο, μὴν ἀποφεύγετε τή σύλληψη παιδιῶν. Ἄφῃστε τά παιδιά νά ζήσουν! Μή τούς κάνετε ἔξωσι (ἔκτρωσι). Ἄφῃστε τά παιδιά νά ἔρθουν κοντά μου!

- Ἄν ὁ γάμος εἶναι θυσία δικαιομάτων, τότε ἡ εὐλογία τοῦ Χριστοῦ μέσα στό γάμο βρίσκεται στά λόγια τοῦ ἀποστόλου Παύλου: «Καθώς καί ὁ Χριστός ἠγάπησε τήν ἐκκλησίαν καί ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπέρ αὐτῆς» (Ἐφεσ. ε' 2).

- Ἄν ὁ γάμος εἶναι ἡ δημιουργία οἰκογενείας, τότε ὁ Χριστός στήν Ἐκκλησία δίνει τήν εὐλογία καί καθιστᾷ τήν οἰκογένεια «κατ' οἶκον Ἐκκλησία», ἐργαστήριον τῆς ἀγάπης Του.

Ἀμετανόητοι ἐγκληματίες

Κουφάθηκαν τόσο πολύ γιά τόν Κουφοντίνα; Δέν τό κρύβει ὁ ἄνθρωπος, ὅτι ἦταν ὁ ἀρχηγός, ὁ ἐγκέφαλος (ἀνεγκέφαλος!) τῆς «17 Νοέμβρη». Καταδικάστηκε σέ ποινή 11 φορές ισόβια. Ἀποδείχτηκαν καί οἱ ἔντεκα φόνοι πού διέπραξε. Χύθηκε πολύ ἀνθρώπινο αἷμα ἀπό τίς δολοφονικές ἐνέργειες τοῦ Κουφοντίνα καί τῆς παρέας του.

Καί ὅμως καί γιά τόν Κουφοντίνα λειτούργησε ἡ εὐεργετική (χαριστική) διάταξις τοῦ νόμου περί ὀλιγοήμερου ἐξόδου ἀπό τίς φυλακές (9 Νοεμβρ. 2017). Καί βέβαια, ἂν κάποιος κατάδικος ἔχη ὄντως μεταμεληθῆ γιά τίς πράξεις του καί ἐμπράκτως ἔχη φανῆ ἡ ἀλλαγὴ του μέσα στή φυλακή, γιά νά μὴ λάβη λίγες μέρες ἄδεια; Ἡ περίπτωση ὅμως τοῦ Κουφοντίνα εἶναι ἀπό τίς ἀκραῖες. Ποτέ δέν μεταμελήθηκε, ποτέ δέν ζήτησε συγγνώμη ἀπό τούς συγγενεῖς τῶν θυμάτων, πού ἐν ψυχρῷ ἐξετέλεσε!

• Η πραγματικότητα μιλάει ή μάλλον φωνάζει, ότι **έγκληματίες**, πού πήραν άδεια και βγήκαν για λίγο από τή φυλακή, όχι μόνο δέν ξαναγύρισαν, άλλ' επέστρεψαν στην έγκληματική τους δρασι. Άλλά και οι άλλοι, πού επί τή βάσει κάποιου ευεργετικού νόμου («Παρασκευοπούλου») άποφυλακίζονται ως έκτίσαντες ένα μέρος τής ποινης τους, μόλις βγαίνουν, «*πιάνουν άμέσως δουλειά στην παλιά τους τέχνη*»! Παράδειγμα ό 58χρονος δολοφόνος, πού κατακρεούργησε τήν 32χρονη κοπέλλα για... 25 ευρώ!

• Τό παράδοξο για τούς έγκληματίες τών διαφόρων τρομοκρατικών όργανώσεων, είναι ότι αισθάνονται... άνετα μέ τίς ιδεοληψίες **κυβερνητικών** παραγόντων! Δέν μπορεί νά είναι τυχαίο, ότι **ό γυιός του προέδρου τής Βουλής** έσπευσε από τούς πρώτους νά ύποδεχθῆ και νά άγκαλιάση τόν Κουφοντίνα μόλις πέρασε τήν πόρτα τής φυλακής!

Και μπορεί βεβαίως ό γυιός νά τρέφη συμπάθεια στόν Κουφοντίνα και στόν όποιοδήποτε έγκληματία Κουφοντίνα. Άλλ' ό πατέρας, ως πρόεδρος τής Βουλής, ύποτίθεται, ότι είναι υπέρ τής νομίμου τάξεως. Και θά έπρεπε νά διαχωρίση τή θέσι του από τήν φιλοσυμμοριακή ένέργεια του γυιού του!

• Έμεις ως χριστιανοί άγαπάμε όλους, και όσους βρίσκονται στή φυλακή έξ άνθρωπίνου πάθους ή λάθους και όσους είναι σκληροί άκόμα και πωρωμένοι. Και για όλους ευχόμαστε **άλλαγή** και **μετάνοια**. Άν ένας ληστής μέ τή μετάνοια έγινε ένοικος (πρώτος) του παραδείσου, γιατί νά μήν έχουμε έλπίδα, ότι και σύγχρονοι «συνάδελφοί» του μπορούν νά σωθοϋν;

Άλλο όμως είναι ή **έλπίδα** τής Έκκλησίας για άλλαγή, σωφρονισμό και μεταμόρφωσι, και άλλο ή **άνοχή** τής Πολιτείας στό όργανωμένο έγκλημα! Άλλωστε ό φορέας, πού λέγεται κράτος, «οϋκ εϊκῆ τήν μάχαιραν φορεϊ» (Ρωμ. ιγ' 4). Τό αίμα τώσων άθώων «βοῶ» (Γεν. δ' 4).

Τελευταῖες στιγμές

Γυγκλονιστικές οί τελευταῖες στιγμές ενός σεμνοϋ επισκόπου. Πρόκειται για τόν **Μητροπολίτη Μάνης (Γυθείου) Χρυσόστομο (Κορακίτη)**. Κυριολεκτικά έπεσε πάνω στό λειτουργικό του καθήκον κατά τήν έορτή τών Ταξιαρχών (8 Νοεμβρ. 2017). Στο βιντεοσκοπημένο στιγμιότυπο φαίνεται νά αναπέμψη μέ δέος και ύπερφυῶ τονισμό τίς ευχές τής Άναφορᾶς. Οί Άγγελοι γώρταζαν τήν ήμέρα εκείνη, και εκείνος «*μετά τών μακαρίων δυνάμεων*» έβόησε και άνύμνησε τήν άγάπη του Θεοϋ, πού «*έδωκε τόν Μονογενῆ Του Υιό...*». Και συνεπαρμένος από τήν όλη χερουβική, οϋράνια, μυσταγωγία, άπήγγειλε τήν ευχή τής προσφορᾶς πρὸς καθαγιασμόν τών **τιμίων Δώρων**.

• Εἶπε τό «*μεμνημένοι πάντων τών υπέρ ήμῶν γεγενημένων, του Σταυροϋ...*» και έδειξε μέ τό άριστερό του χέρι τόν **Έσταυρωμένο**. Εἶπε τό «*μεμνημένοι... τής εις οϋρανοϋς αναβάσεως*» και έδειξε μέ τό δεξιό του χέρι τόν **οϋρανό**. Και ύστερα ύψωσε τά τίμια Δώρα, λέγοντας ζωηρά: «*Τά Σά έκ τών Σῶν Σοί προσφέρομεν...*». Και γονάτισε... Και άμέσως έγει-

ΙΩΑΝΝΗΣ Ο ΒΑΠΤΙΣΤΗΣ

Κωδικός
01-1323

ΜΗΝΙΑΙΟ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟ

Ιδιοκτήτης: Σύλλογος «Ιωάννης ό Βαπτιστής»
Υπεύθυνος έκδόσεως: Άγγελ. Μπότζιου
Χριστοκοπίδου 12 - 105 54 - Άθήνα

www.ioannisvaptistis.gr

Τηλέφωνα: 2103212713 & 2109765440

e-mail: info@ioannisvaptistis.gr

Υπεύθυνος Τυπογραφείου:

B. Μπουζάλας. 25 Μαρτίου 124, Περιστερί

Έτησία συνδρομή:

Έσωτερικού 10 €. Κύπρου 20 €.

Έξωτερ.: Ευρώπης 20 €. Άμερικῆς: δολ. 25.

Καναδά και Άυστραλίας: δολάρια 30.

Έπιταγές και έπιστολές:

Περιοδικό «Βαπτιστής»

Χριστοκοπίδου 12, 105 54, Άθήνα.

ρε τήν κεφαλή καί παρέδωσε στόν Κύριο τό πνεῦμα!...

- Όλοι κάνουν λόγο γιά ἕνα ιεροπρεπῆ ἐπίσκοπο. Ἄθόρυβος στό ποιμαντικό του ἔργο. Δέν ἀπομακρυνόταν ἀπό τήν ἐπαρχία του. Δέν συμμετεῖχε σέ πανηγυρικά πολυαρχιερατικά συλλείτουργα.

- Καί ὡς πρεσβύτερος ἀφῆκε ἀγαθή μνήμη, ὑπηρετώντας στόν ἰ. Ναό τῆς Ἁγίας Εἰρήνης (ὁδ. Αἰόλου).

Σέ μεγάλη σχετικῶς ἡλικία ἔγινε ἐπίσκοπος στή Μάνη (πρ. Γυθείου καί Οἰτύλου). Διδακτικός στό κήρυγμά του, διδακτικός ὅμως καί στόν τρόπο τελέσεως τῆς Λειτουργίας. Ἀπήγγειλε ζωηρά καί κατανυκτικά ὅλες τίς εὐχές τῆς θείας Λειτουργίας. Τηροῦσε ὅσα ὁ ἀπόστολος Παῦλος τονίζει στό 14ο κεφάλαιο τῆς Α΄ Κορινθίους.

Υἱός ιερομάρτυρος!

† Τίς 4 Ὀκτωβρίου 2017 ἐκοιμήθη ἐν Κυρίῳ σεβάσμιος πρεσβύτερος τῆς Ἐκκλησίας, ὁ πρωτοπρεσβύτερος π. **Κωνσταντῖνος Βαστάκης**, σέ ἡλικία 94 ἐτῶν. Ἐργάστηκε μέ λειτουργική ἀφοσίωσι, σεμνό ἦθος, φιλανθρωπική διάθεσι καί ιεραποστολικό ζῆλο στήν ἐνορία τοῦ Ἁγίου Γεωργίου Κυψέλης (Ἀθηνῶν). Καταγόταν ἀπό τό **Μεγάλο Χωριό Εὐρυτανίας**. Συνέγραψε πνευματικά βιβλία καί βίους ἁγίων.

- Ἐγραψε καί γιά τόν πατέρα του, τόν **παπα-Δημήτρη**, τόν **μάρτυρα** τοῦ Χριστοῦ. Περί αὐτοῦ ἔγραψε στό βιβλίο του «Ἐκτελεσθέντες καί μαρτυρήσαντες κληρικοί, 1941-1949» καί ὁ μακαριστός Μητροπολίτης Λήμνου (μετέπειτα Τρίκης) Διονύσιος.

- Ἡ ἐκδημία τοῦ υἱοῦ Βαστάκη, τοῦ π. Κωνσταντίνου, ἔφερε στή μνήμη μας τό **μαρτύριο** τοῦ πατρός του, τοῦ π. Δημητρίου. Ἰερέας στό Μεγάλο Χωριό Εὐρυτανίας. Ἀφιλάργυρος, ιεραποστολικός, πρό παντός θυσιαστικός.

- Στίς 18 Δεκ. 1942 οἱ κατακτητές

Ἴταλοί τόν βασάνισαν. Τοῦ ἔκαψαν τά γένια καί τό πρόσωπο. Τόν παραμόρφωσαν. Τόν ξυλοκόπησαν ἄγρια. Καί στίς 24 Δεκ. 1942 ἔρριξαν ὅ,τι εἶχε ἀπομείνει ἀπό τό σῶμα τοῦ μελλοθανάτου μάρτυρος σ' ἕνα σπίτι, πού καιγόταν ἀπό δική τους ἐπίθεσι. Πρόλαβε καί ἄφησε τίς τελευταῖες του λέξεις: «Ὁ π. Δημήτριος παραγγέλλει στούς δικούς του νά εἶναι καλοί χριστιανοί. Συγχωρεῖ ὅλους ὅσους τόν ἔβλαψαν καί παρακαλεῖ νά τόν συγχωρήσουν ἐκεῖνοι πού τοῦς ἐλύπησε».

- Εὐλόγως γεννᾶται τό ἐρώτημα: Γιατί ὁ μάρτυρας αὐτός παπᾶς καί τόσοι ἄλλοι κληρικοί, πού γιά τήν πίστι τοῦ Ἰησοῦ Χριστοῦ μαρτύρησαν στό διάστημα 1941-1949, δέν ἔχουν **ἀγιοκαταταχθῆ**; Δέν ἀμφιβάλλουμε γιά τήν ὁσιότητα ὧν τά τελευταῖα χρόνια καί πρόσφατα ἀγιοκατατάχθηκαν. Ἄλλ' ἢ Ἐκκλησία πρῶτα καί πάνω ἀπό ὅλους τιμᾶ τοῦς **μάρτυρες**.

Ἐπίσκοπος ιεραπόστολος † Ἰγνάτιος Πενταπόλεως

† Ἡμέρωνε ἡ γιορτή τοῦ ἁγίου Νεκταρίου, Μητροπολίτου Πενταπόλεως, ὅταν ἄφηνε τήν τελευταία του πνοή ὁ Μητροπολίτης Πενταπόλεως Ἰγνάτιος (Μαδενλίδης), σέ ἡλικία 87 ἐτῶν.

- Μιά ζωή ἀγῶνων, θυσίας, πολυτίμης προσφορᾶς, μιᾶ ζωή δοσμένη ἐξ ὀλοκλήρου στόν Θεό, τελείωνε στή γῆ, γιά νά συνεχισθῆ δοξασμένη καί λουσμένη στό φῶς τοῦ Θεοῦ στούς οὐρανοῦς.

- Ἀπό τά νεανικά του χρόνια καί μέχρι τό βαθύ του γῆρας τόν διέκρινε ἡ **ὀλοκληρωτική ἀφοσίωσι** στόν Χριστό καί ὁ φλογερός πόθος γιά τήν διάδοσι τοῦ λυτρωτικοῦ μηνύματός Του καί τήν ἐπέκτασι τῆς Βασιλείας Του.

- Χειροτονήθηκε διάκονος τό 1968 καί πρεσβύτερος τό 1969 ἀπό τόν μακαριστό Μητροπολίτη Λαρίσης Θεολόγο, καί τοποθετήθηκε ὡς ἐπίσημος ιεροκήρυκας τῆς **Μητροπόλεως Λαρίσης**.

Κατά τή μακρά παραμονή του στή Λάρισα μέχρι τήν συνταξιοδότησί του

(1997), ἐργάσθηκε ἀκαταπόνητα, μέ πίστι, μέ ζήλο, μέ ἀφοσίωσι καί σύστημα στό κατηχητικό, κηρυκτικό καί πνευματικό του ἔργο, μέ θαυμαστή ἀπόδοσι καί πλουσιώτατους καρπούς.

- Στή Λάρισα ἐργάσθηκε περί τίς τέσσερις δεκαετίες. Πολλοί εὐγνωμονοῦν.

- Ἀπό τό 1981 ἀνοιξε μπροστά του νέα μεγάλη θύρα ἱεραποστολῆς. Κάθε χρόνο καί γιά τέσσερις μῆνες μετέβαινε στήν Κανάνγκα τοῦ Κονγκό γιά νά βοηθεῖ τόν πνευματικό τῶν νεανικῶν του χρόνων, τόν π. Χαρίτωνα Πνευματικάκι.

Συνέχισε τό ἔργο τῆς ἱεραποστολῆς ἐκείνου καί τό ἀνέπτυξε περισσότερο.

- Τήν Κυριακή τῆς Ὁρθοδοξίας τοῦ 2003 ὁ π. Ἰγνάτιος χειροτονήθηκε Μητροπολίτης Κεντρώας Ἀφρικῆς στό ναό τοῦ Ἁγίου Σάββα στήν Ἀλεξάνδρεια. Ἡ μητροπολιτική του περιφέρεια περιελάμβανε τότε ἐκτός τοῦ Κονγκό καί ἄλλα μικρότερα κράτη.

- Ἡ ἀναρρήχησίς του στό ἀρχιερατικό ἀξίωμα δέν ἐπηρέασε τό φρόνημά του. Δίδασκε μέ τό παράδειγμά του, τόν ἀπλό καί οὐσιαστικό του λόγο, τήν ταπείνωσι καί τήν καταδεκτικότητά του.

- Πραγματοποίησε πάνω ἀπό τετρακόσια ἀεροπορικά ταξίδια στήν ἀχανῆ ἔκτασι τῆς Μητροπόλεως του. Κήρυξε τό λόγο τοῦ Θεοῦ. Ἰδρυσε νέες κοινότητες Ὁρθοδόξων σέ πολλά μέρη. Βάπτισε πλήθη Ἀφρικανῶν ἀδελφῶν μας. Χειροτόνησε ἱερεῖς. Κατήρτισε κατηχητές. Ἐκτίσε περί τούς τριάντα ναούς, ἔκτισε σχολεῖα, ἰδρυσε φάρμες, ἔστησε τέσσερις ραδιοφωνικούς σταθμούς...

- Σπουδαιότατο ἔργο του εἶναι ὁ νέος Ναός τοῦ Ἁγίου Ἀνδρέου του Πρωτοκλήτου στήν Κανάνγκα, ὁ μεγαλύτερος Ὁρθόδοξος ναός στήν ἀφρικανική ἥπειρο. Ἐπίσης ἡ Θεολογική Σχολή στήν Κινσάσα, τό πρῶτο Ὁρθόδοξο Πανεπιστήμιο τῆς Ἀφρικῆς...

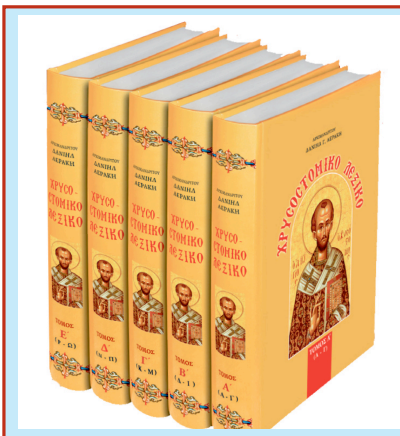
- Λόγω τῆς προχωρημένης ἡλικίας του παραιτήθηκε τό 2010, ὅποτε τοῦ ἐδόθη τιμητικῶς ἀπό τό Πατριαρχεῖο Ἀλεξανδρείας ὁ τίτλος τοῦ Μητροπολίτου Πενταπόλεως. Συνέχισε ὁμως τίς ἱεραποστολικές του δραστηριότητες.

- Πέρασαν πολλά χρήματα ἀπό τά χέρια τοῦ ἀειμνήστου Μητροπολίτου, αὐτός ὁμως ἔμεινε ἀθικτος, καθαρός, ἕνας φτωχός καί ἀπλός μοναχός, ἀνεπηρέαστος ἀπό τό ἀξίωμα καί ἀπό τόν «Μαμωνᾶ», ταπεινός δούλος τοῦ Εὐαγγελίου τοῦ Χριστοῦ.

- Δέν φοβήθηκε οὔτε τίς τροπικές ἀσθένειες, οὔτε τίς ἐπιβουλές τῶν «ἀντικειμένων», οὔτε τίς στερήσεις, οὔτε τίς ταλαιπωρίες τῶν πολλῶν μετακινήσεων σέ συνθηκές τριτοκοσμικές.

- Τίς τελευταῖες μέρες τῆς ζωῆς του, στό νοσοκομεῖο «Ἀλεξάνδρα» ἀνένιψε γιά λίγο, κοινώνησε τά ἹΑχραντα Μυστήρια, ζήτησε συγγνώμη ἀπό ὅλους, ἐπεκαλέσθη τό Ἅγιον Πνεῦμα, προεῖπε τό τέλος του καί ἀνεχώρησε πλήρης ἔργων ἀγαθῶν, κατάφορτος ἀπό καρπούς ζηλευτῆς ἱεραποστολικῆς διακονίας στήν Ἑλλάδα καί στήν Ἀφρική.

(ἀποσπάσματα ἀπό ἀφιέρωμα γιά τόν κοιμηθέντα μεγάλο ἱεραπόστολο στό περιοδικό «Σωτήρ», φ. 15 Δεκ. 2017)

Προσφορά

Πνευματικό δῶρο γιά τίς γιορτές.

- Τό Χρυσοστομικό λεξικό (5 πολυτελεῖς τόμοι) προσφέρεται στους ἀναγνώστες τοῦ περιοδικοῦ στή μοναδική τιμή τῶν 56 εὐρώ (συμπεριλαμβάνονται καί τά ἔξοδα τῆς ἀντικαταβολῆς) ἀπό τήν ἀρχική τιμή τῶν 100 εὐρώ (χωρίς ἔξοδα ἀποστολῆς).

- Πληροφορίες καί παραγγελίες στά τηλέφωνα: 2103212713 καί 2109765440.

Ἡ Ελλάδα πεθαίνει!

Φωνές απογνώσεως! Καί ποιός ἀκούει; Φεύγει ἡ γῆ κάτω ἀπό τὰ πόδια μας καί μείς πανηγυρίζουμε! Δολοφονοῦμε τήν Ἑλλάδα, καί ὅσοι Ἕλληνες ἀπέμειναν, τρελλά διασκεδάζουν. Τό ἐλληνικό αἷμα χύνεται ποτάμι (ἐκτρώσεις), καί πολλοί ἀρχιερεῖς χοροστατοῦν σέ ἐπιδεικτικές πολυαρχιερατικές «φιέστες».

• Νοήσατε περί τίνος πρόκειται; Γιά τό **δημογραφικό**, τό τραγικώτερο τῶν θεμάτων. Καί τό δημογραφικό ὀφείλεται στήν **ὑπογεννητικότητα**. Καί ἡ ὑπογεννητικότητα ὀφείλεται στήν **ἀπιστία**.

• Ἄς λιτανεύουμε κάθε μέρα εἰκόνες! Ἄς περιφέρουμε πανηγυρικά ἅγια λείψανα! Τίποτε δέν μεταθέτει τοὺς Ἕλληνες ἀπό τήν **ἀποφυγή τῆς τεκνογονίας** καί τίς **ἐκτρώσεις**. Ἐλάχιστοι τηροῦν τό θέλημα τοῦ Θεοῦ. Ἐκλεκτοί, ἀλλά **«λείμμα»**, λείψανα ἀγίου παρελθόντος!

• Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει! Τό φωνάζουν ἀρκετοί. Δέν εἰσακούονται. Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει! Τό φώναξε πρόσφατα καί ἕνας Ἕλληνας εὐρωβουλευτής (ἀνεξάρτητος), ὁ καθηγητής **κ. Κωνστ. Χρυσόγυρος**. Σέ συνέντευξί του ἐπεσήμανε:

«Κατατριβόμαστε μέ ἀσήμαντα θέματα (οἱ πολιτικοί), ἐνῶ εἶναι ἀδυσώπητο, σέ σαράντα χρόνια ἀπό τώρα, ἂν παραμείνουν στοὺς ἴδιους ρυθμούς οἱ ἐξελίξεις στό δημογραφικό καί στή μετανάστευσι τῶν ντόπιων, νά μὴν ὑπάρχει οὔτε ἴχνος Ἑλλήνων μέσα στά σημερινά ὅρια τοῦ ἐλλαδικοῦ κράτους!»

• Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει! Ψυχοραγεῖ μέσ' στήν **εὐμάρεια**. Θάβεται στό λάκκο τῆς **ὀλιγοπιστίας** καί τῆς **ἀπιστίας**. Ἐξαφανίζεται τό ἱστορικό της μέλλον. Καί τό ρόλο τοῦ **νεκροθάφτη** τὸν παίζουν πολιτικοί καί ἐκκλησιαστικοί λειτουργοί.

• Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει! Ἐζήσε στά χρόνια τῆς δουλείας, γιατί οἱ Ἕλληνες γεννοῦσαν παιδιά. Ἐζήσε σέ χρόνια φτώχειας καί ἐχθρικῆς κατοχῆς, γιατί οἱ Ἕλληνες πίστευαν στό σύνθημα: *«Ἐχει ὁ Θεός!»*, καί ἀφηναν τὸν ἑαυτό τους στήν **πρόνοια** τοῦ Θεοῦ. Καί τώρα πεθαίνει!

• Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει! Δέν θέλουμε χρυσᾶ κανδήλια. Δέν θέλουμε χρυσές εἰκόνες. Δέν θέλουμε χρυσᾶ σκεύη. Δέν θέλουμε ἄλλους πανηγυρισμούς. Δέν θέλουμε ἄλλες χρυσοποίκιλτες θρησκευτικές γιορτές. Θέλουμε **ἄγιες οἰκογένειες**, μέ **ἀγάπη** στά παιδιά καί μέ σωστή **ἀγωγή**.

• Ἡ Ἑλλάδα πεθαίνει! Πρὶν ἀπὸ 80 περίπου χρόνια ὅλοι ἦσαν **ὑπερπολύτεκνοι** στὸν τόπο μας (ἐκτός ἀπὸ τὰ ἄτεκνα ζευγάρια). Εἶχαν οἱ Ἕλληνες τή φυσική ἠθική! Τώρα; Μέ τόση θρησκευτική «κουλτούρα» οἱ Ἕλληνες εἶπαν στὸν Θεό: *«Ὁχι! Δέν θά γίνεται τό δικό Σου. Τό δικό μας θέλημα θά γίνεται!»*

• Προτοῦ χτυπήσῃ ἡ τελευταία πένθιμη καμπάνα γιά τό νεκροθάψιμο τῆς Ἑλλάδας, ἄς κτυπήσουμε **συναγερμὸ μετανοίας**. «Ἐτι τρεῖς ἡμέραι καί Νινευὶ καταστραφήσεται!» Κήρυγμα Ἰωανᾶ χρειάζεται, γιά νά μὴ καταστροφῶμε.

• Ἄν μετανοήσουμε οἱ Ἕλληνες, ἂν ἀφήσουμε τήν ψεύτικη θρησκευτικότητα καί θελήσουμε νά σηκώσουμε καθένας τό **σταυρό** τοῦ καθήκοντος, τῆς πίστεως καί τῆς θυσίας, τότε τό **θαῦμα** θά γίνη. Τότε ἡ Ἑλλάδα δέν θά πεθάνη. Ἡ Ἑλλάδα τότε θά ζήσῃ. Καί πρέπει νά ζήσῃ ἕνας τόπος τόσων ἡρώων καί ἀγίων.

Ὅσοι μποροῦν, στέλνουν τὰ 10 εὐρώ ἐτησίως Καί γιά τό νέο ἔτος 2018

Θά διευκολυνθῇ ἡ ἔκδοσις τοῦ περιοδικοῦ μας, ἂν οἱ φίλοι ἀναγνώστες στείλουν τή συνδρομὴ (10 εὐρώ) καί γιά τό ἔτος 2018.

• Στό λογαριασμό:

0026.0236.39.0100353548 EUROBANK.

IBAN: GR 7902602360000390100353548

• Στό λογαριασμό:

123002002008865 ALPHA BANK.

IBAN: GR 120140 1230 1230 0200 2008 865

• Ταχυδρομικά στή διεύθυνσι: **«Βαπτιστής», Χριστοκοπίδου 12, 10554, Ἀθήνα.**

• Τοῦ ἐξωτερικοῦ τό ἔμβασμα στό ὄνομα **«Βαπτιστής»** (χωρὶς τὴ λέξι Περιοδικό).

Τηλ.: **2103212713 - 2103212107.**